

Arrest

nr. 86 065 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 30 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Antoon DE POURCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 20 december 2010 een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Op 30 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing houdende de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf. Dit is de bestreden beslissing.

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 27.04.2007 met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. De tweede asielprocedure werd door DVZ niet in overweging genomen op 08.07.2008. De derde en laatste asielprocedure werd afgesloten op 20.05.2010 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures — namelijk ongeveer 10 maanden voor de eerste, enkele dagen voor de tweede en 1 jaar en 9 maanden voor de derde — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkene beweert dat zijn cliënt zich kan beroepen op een lange asielprocedure en verwijst hierbij naar een tekst van het Vlaams Minderhedencentrum van 25.02.2005 waarin te lezen valt dat twee opeenvolgende asielprocedures opgeteld worden wanneer de tweede ontvankelijk verklaard werd. Slechts de eerste asielprocedure van betrokkene werd ontvankelijk verklaard waardoor betrokkene zich hier niet op kan beroepen. Overigens komt betrokkene, in tegenstelling tot wat in de aanvraag wordt beweerd, helemaal niet in aanmerking voor een regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure, aangezien zijn tweede asielprocedure werd ingediend na het inwerking treden — dit op 01.06.2007- van de wet van 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 06.10.2006). De ontvankelijkheidsfase bij deze procedure is weggefallen en bijgevolg kan de eerste procedure helemaal niet opgeteld worden met de daaropvolgende asielprocedures Omzendbrief dd. 21.06.2007 Punt VI.

Het feit dat betrokkene sinds juni 2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, opleidingen gevolgd heeft, werkbereid is en een arbeidscontract voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“schending van art. 9bis Vreemdelingenwet, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en van de verplichting om geen manifeste beoordelingsfouten te maken.

Verweerder verwijst ter verantwoording van zijn standpunt naar de Omzendbrief d.d. 21.06.2007 onder punt VI - A. Het punt VI gaat over het item Asiel. Onder A wordt de afschaffing van de ontvankelijkheidsfase besproken: (...). Wat DVZ dus vaststelt is juist: vanaf 01.06.2007 kon en kan DVZ geen onontvankelijkheid of ontvankelijkheid meer uitspreken. Diens taak is eerder 'technisch' van aard geworden: identiteit, nationaliteit, reisroute e.d. bevragen en nagaan of er geen sprake is van toepassing Dublin verordening dan wel van een meervoudige asielaanvraag. Nadien wordt, in positief geval, het dossier overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die verder de enig bevoegde instantie is om het statuut van vluchteling dan wel van de subsidiaire bescherming toe te kennen of af te wijzen. Men zou het nog anders kunnen formuleren: het ontvankelijkheidsonderzoek werd in hoofde van DVZ beperkt tot het onderzoek van een beperkt aantal weigeringsgronden (die toch hun belang behouden!).

Eén en ander verhindert niet dat bovenvermeld beleid, zoals geresumeerd door het VMC in de tekst van 25.02.2005, van toepassing kan zijn tot op heden. Het VMC stelde op pag. 1 onder 1: (...). Dit beleid werd nooit ingetrokken en zelfs doorgetrokken naar de Instructie d.d. 19.07.2009. De ratio legis was duidelijk, nl. het toestaan dat vreemdelingen met een langdurige asielprocedure (3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen of anders 4 jaar) een ontvankelijk verzoek tot machtiging verblijf in België konden indienen. Verzoeker heeft voorgehouden, zonder hierin tegengesproken te worden door DVZ, dat hij een vorm van wettig verblijf van minimum 4 jaar heeft bereikt, stellend dat zijn eerste asielaanvraag dateert van 14.06.2006 en dat de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen definitief in kracht van gewijsde is gegaan op 18.05.2010. Inderdaad dient in dergelijk geval het bestaan van 'buitengewone omstandigheden' niet meer aangetoond te worden, in

tegenstelling tot de normale toepassing van het toenmalig art. 9 § 3 of het huidige art. 9bis Vreemdelingenwet. Dit was zelfs zo 'bok wanneer de asielprocedure na zo lange termijn werd afgewezen en de betrokkene reeds een Bevel kreeg om het land te verlaten.. Nog steeds volgens de voormelde tekst wordt dergelijke aanvraag niet automatisch gegrond verklaard, maar de lange duur van de procedure is toch het belangrijkste criterium, naast een aantal andere vereisten. Het betreft hier meer bepaald de zogenaamde duurzame sociale bindingen, waar DVZ in zijn beslissing er blijkbaar van uit gaat dat deze aangetoond zijn. Het getuigt derhalve van een overdreven onredelijke opstelling en van een manifeste beoordelingsfout, huidige aanvraag enkel en alleen af te wijzen omdat de ontvankelijkheidsbeslissing met ingang 01.06.2007 afgeschaft werd. Wat geenszins werd afgeschaft is bovenstaand regularisatiebeleid dat als bedoeling had, zoals reeds gesteld, vreemde personen met een asielprocedure van hetzij 3 hetzij 4 jaar in België, de kans te geven op een verblijfsmachtiging. De Instructie d.d. 19.07.2009 voorziet eveneens de "onredelijk lange asielprocedure", zijnde een termijn van hetzij drie hetzij vier jaar en het Vademecum d.d. 21.09.2009 (verduidelijkingen van de Instructie) schrijft voor, wat betreft de berekening van de termijn: 'Als u verscheidene asielaanvragen hebt ingediend, zal de duur van de tweede asielprocedure worden meegerekend indien die tweede aanvraag ontvankelijk is verklaard'. Deze tekst van 21.09.2009 is afkomstig van verweerder zelf, dus op een ogenblik dat inderdaad de ontvankelijkheidsfase al lang was afgeschaft! Het lijkt weinig consistent nu, in dit geval, de wettelijk gewijzigde situatie in te roepen!"

2.2. Verzoeker betoogt dat rekening had moeten worden gehouden met zijn tweede asielaanvraag, niettegenstaande de ontvankelijkheidsfase in de asielprocedure sinds 1 juni 2007 werd afgeschaft.

Verzoeker formuleert in feite kritiek op het beleid van de verwerende partij zonder *in concreto* aan te tonen waarom de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onwettig zou zijn.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voor de beoordeling of er al dan niet sprake is van buitengewone omstandigheden, beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een discretionaire appreciatiebevoegdheid, die *in casu* werd toegepast. Verzoeker toont niet aan met welke elementen van zijn aanvraag geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Uit de motieven van de bestreden beslissing komt duidelijk naar voor dat de aanvraag onontvankelijk werd bevonden wegens de afwezigheid van de buitengewone omstandigheden.

De gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid oordeelde niet op kennelijk onredelijke wijze dat verzoekers aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard nu de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden betreffen.

Bij zijn beoordeling van de buitengewone omstandigheden heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid elk element dat verzoeker heeft aangehaald in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onderzocht, doch werd er vastgesteld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure.

In de mate verzoeker met zijn betoog tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen wordt verwezen naar het arrest van 5 oktober 2011 van de Raad van State gekend onder het nummer 215.571 en waaruit blijkt dat verweerder de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet als dwingende regels mag toepassen. De verwijzing naar een tekst van het "VMC" en naar "de Omzendbrief d.d. 21.06.2007" zijn, gelet op voorgaande, niet dienstig.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC